

[Funck Jensen.]

anden situation end den, det ærede medlem synes at forestille sig at vi stadigvæk lever under.

Vi trænger til større investering, siger det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, og den vil han have gennemført ved at stille befolkningen det mistillidsvotum at øge forbrugsafgifterne, fordi han åbenbart ikke tror på, at folk forstår at bruge deres penge fornuftigt. Men jeg vil dog her sige, at den tilbageholdenhed overfor køb, som jeg lige har nævnt, og som er ved at vise sig, jo netop peger i retning af, at folk udmærket godt selv forstår at disponere. Jeg synes, det er i direkte strid med demokratiets idé, der hviler på tilliden til det enkelte menneskes dømmekraft og evne til at tage et ansvar, når man i demokratiets navn foreslår, at man skal tage skatterne igennem forbrugsafgifter, og så bruger dem til afbetaling på statens gæld til nationalbanken. Dette kan naturligvis være et udmærket formål — med måde —, men det ærede medlem foreslår jo, at samtidig med at man gør det, skal nationalbanken udlåne nogle flere midler til investering. Men det vil jo reelt sige, at man fratager befolkningen en del af dens dispositionsret og lægger den indenfor snævrere kredse. Jeg synes, at hele det ærede medlems tale her viser, at han tager regeringens nationalbudget mere højtideligt end regeringen selv, og at han faktisk tilbyder overfor regeringen at være med til en planøkonomisk politik, der om muligt er endnu mere planøkonomisk end den, regeringen selv ønsker at føre.

Thorkil Kristensen: Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, som nu vist er gået, talte om, at man ikke kunne opretholde den nuværende indkomstkats satser, efter at indkomsterne var steget, siden de sidste satser blev fastsat. Det var i relation til min tale i formiddags en ganske vist rigtig, men helt malplaceret bemærkning, da det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sikkert hørte min bemærkning om, at jeg gerne ville være med til at nedsætte indkomstkatten, og det betyder, ærede medlem, at jeg vil være med til at ændre de bestående satser, altså ikke til at opretholde dem. Jeg sagde ganske vist, at det var på betingelse af, at man samtidig forhøjede forbrugsafgifterne. Jeg har ikke tænkt mig, at man skulle gennemføre så store nedsættelser i indkomstkatten i øjeblikket, som flertallet foreslår. Jeg mener nemlig, at man ikke skal røre alt for meget ved indkomstkatten, før vi får den nye indkomstkattelov, som skulle gøre indkomst-

skatten mere egnet til at fastlægges på længere sigt end den nuværende, der snart skal afskaffes.

Da det ærede medlem spurgte mig om, hvilke forbrugsafgifter jeg kunne tænke mig, nævnte han selv tobakken, og det er også rigtigt, men jeg kunne også meget vel tænke mig, som venstre var inde på det i fjor, at man fordoblede afgiften på konsum-is. Jeg vil for egen regning gentage, hvad jeg sagde her i det høje ting i fjor, at jeg mener, at man burde indføre en afgift på lejen i de gamle lejligheder, som er under huslejestop, thi kun ved på den måde at skaffe en mere ligelig husleje over de forskellige lejekategorier kan man vente, at boligmarkedet i dette land bliver bedre fordelt end i øjeblikket. Der ville kunne blive rigelig dækning for de nedsættelser af indkomstkatten, som jeg kunne tænke mig i øjeblikket.

Når det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard fortæller mig, at den skattenedsættelse, som man nu gennemfører, også har psykologiske virkninger, vil jeg sige: ja, det er netop det gale ved det, for den har vildledende psykologiske virkninger. Den betyder nemlig, at rigsdagen siger til det danske folk: nu er den hellige grav vel forvaret, nu kan vi godt slappe tøjlerne, nu er der ingen grund til at holde igen på forbruget. Men hvis folk læser i regeringens langtidsprogram, får man et helt andet indtryk. Derfor indrømmer jeg, at der er psykologi i det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards standpunkt, men dårlig psykologi.

Den højtærede finansminister gik i sit svar praktisk talt uden om alle mine argumenter, og det er jeg ham taknemlig for, for nogen bedre indrømmelse af, at jeg havde ret, kunne jeg vel ikke vente fra så autoritativt sted. Det er rigtigt, hvad den højtærede minister sagde, at der var lidt større ledighed på arbejdsmarkedet. Det svarer til, hvad jeg selv sagde, men den højtærede minister har jo ikke imødegået mine betragtninger om, at de, der er blevet ledige på arbejdsmarkedet, trænger til at blive flyttet over på de områder, hvor der er brug for større investering. Hvad nytter det, at den høje regering indretter ministeriet for byggeri og boligvæsen, når den ikke ved omlægning af købekraften i dette land vil dirigere købekraften bort fra de unødvendige forbrugsartikler over til investeringen, thi kun på den måde kan vi få flere boliger, og ikke bare ved at oprette et særligt ministerium dertil.

Den højtærede minister spurgte mig, om det var spiritus, jeg ville lægge større af-